

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **E. P.**, zast. JUDr. Mario Hartmannem, advokátem, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1 (dříve Havlíčkovo nábřeží 2728/38, Ostrava), proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, adresa pro doručování: odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2013, č. j. 29 Az 26/2012 – 85,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce **se zamítá.**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2013, č. j. 29 Az 26/2012–85, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2012, č. j. OAM-150/LE-LE05-ZA14 - 2010, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na nashromážděné informace o stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu, jakož i okolnosti, že žalobce původně podal prohlášení o mezinárodní ochraně pod cizí identitou a že v České republice byl již celkem dvakrát odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v celkovém trvání několika let, a to za padělání a pozměňování veřejné listiny a následně za podvod. V řízení mimoto vyšlo najevo,

že své politické aktivity časově určil na přelom let 2004 a 2005, přičemž však již v roce 2003 požádal o azyl ve Švédsku. Žalovaný konstatoval, že účast žalobce na (celkem dvou) demonstracích či rozdávání letáků opoziční strany Müsavat, jakož ani opakované, časově omezené zadržení policií nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i s ohledem na to, že tato shromáždění nebyla doprovázena zásahem policie a byla ukončena pokojným rozchodem účastníků. K tomuto závěru přispělo i to, že žalobce v průběhu řízení vypovídal o počtu, délce a důvodech zadržení rozdílně. Pokud žalobce uvádí, že trestní stíhání jeho osoby v zemi původu bylo vykonstruováno, měl možnost se proti němu bránit před státními orgány, jakož i v rámci daného trestního řízení, což však neučinil. Žalovaný neshledal důvody pro udělení žádné formy azylu ani doplňkové ochrany. Dodal, že pokud ohledně (žalobcem tvrzeného) obvinění pro útok na veřejného činitele a nevykonání základní vojenské služby nebylo před soudy v zemi původu vedeno žádné řízení, tím spíše se nemohl projevit nestandardní postup vůči žalobci.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 8. 11. 2012, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí, konkrétně s povahou žalobcova politického angažmá a zásahu policie proti němu včetně vykonstruovaného obvinění. Rozporoval rovněž úvahy žalovaného ohledně politické situace v Ázerbájdžánu.

[4] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 7. 2013, č. j. 29 Az 26/2012 – 85, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na to, že jednání ve věci bylo odročeno k žádosti zástupce žalobce, přičemž při (odročeném) jednání krajský soud provedl výslech jednoho z žalobcem navrhovaných svědků, návrh na výslech dalších třech svědků včetně strýce žalobce, jakož i návrh na přibrání přítelkyně žalobce M. H. do řízení soud zamítl pro nadbytečnost, neboť tyto osoby s žalobcem nesdílely relevantní období v zemi původu; zamítl rovněž návrh na předvolání žalobce (vyžádání eskorty z věznice) k jednání soudu, neboť žalobce měl v průběhu správního řízení dostatečný prostor pro vyjádření všech relevantních skutečností a v řízení před soudem byl rovněž zastoupen zástupcem, kterého si zvolil. Neshledal důvody ani k provedení důkazu dalšími zprávami o situaci v zemi původu, které žalobce předložil v ázerbájdžánském jazyce; konstatoval, že žalovaný vycházel z dostatečných a různorodých podkladů a žalobce měl možnost předložit další materiály v průběhu správního řízení.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně odůvodnil závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu, přičemž správně přihlédl k tomu, že žalobce měl o straně Müsavat toliko obecné (a zčásti nepřesné) znalosti a jeho výpovědi o délce a průběhu jednotlivých zadržení policií se v průběhu řízení lišily. Ve shodě se žalovaným označil výpovědi žalobce o jeho aktivitách v zemi původu a následcích za účelově zveličené a nevěrohodné. Krajský soud zohlednil, že žalobce přicestoval do České republiky na padělaný cestovní doklad, přičemž pravdivé údaje o jeho osobě a pobytu byly zjištěny teprve následně prostřednictvím Interpolu. Konstatoval, že žalovaný vyhodnotil správně i absenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobci, přičemž (hrozící) vojenská povinnost či trestní stíhání v zemi původu za jinou trestnou činnost nejsou pro aplikaci tohoto institutu samy o sobě dostačující.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 16. 8. 2013, podanou výslovně z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž z obsahu kasační stížnosti je patrné rovněž uplatnění důvodu podle písm. d) téhož ustanovení, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že krajský soud se řádně nevypořádal

pokračování

se skutečností, že stěžovatel je členem opoziční politické strany Müsavat a účastnil se protivládních demonstrací, přičemž za svoji činnost byl opakovaně zatčen a podroben výslechům na policii, při nichž byl násilím přinucen přiznat se k napadení veřejného činitele. V Ázerbájdžánu mu pro jeho angažovanost hrozí dlouholeté vězení. Odchylky mezi jeho jednotlivými výpověďmi v průběhu správního řízení vznikly tlumočením do ruského jazyka; ruština není jeho mateřským jazykem, dobře ji nerozumí a s komunikací v tomto jazyce souhlasil zkratkovitě.

[7] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud porušil jeho procesní práva, pokud nevyhověl požadavku na osobní účast stěžovatele při jednání; jeho zástupce není dostatečně obeznámen se situací v zemi původu. Krajský soud rovněž porušil zákon, pokud nevyhověl návrhu stěžovatele na provedení důkazu dalšími zprávami o situaci v zemi původu; žalovaný vycházel toliko z oficiálních zdrojů, které ovšem neukazují objektivní obraz země. Stěžovatel je přesvědčen, že naplňuje důvody pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 či § 14b zákona o azylu, neboť jeho přítelkyně je občankou České republiky.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 9. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl; plně souhlasí se závěry napadeného rozsudku. V návaznosti na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a svá tvrzení v předchozím průběhu řízení zdůraznil, že nepovažuje výpovědi stěžovatele ohledně následků jeho politické činnosti v zemi původu za věrohodné; tyto se jeví vnitřně nekonzistentními a neodpovídají ani nashromážděným informacím o situaci v Ázerbájdžánu. V průběhu správního řízení se stěžovatel nezmínil o tom, že by měl partnerku české státní příslušnosti.

[9] Opakovanými podáními ze dne 1. 4. 2014, ze dne 7. 4. 2013 a ze dne 22. 4. 2014 stěžovatel navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť advokát, kterému udělil plnou moc, jej bez uhrazení odměny odmítá nadále zastupovat. Stěžovatel sbírá důkazy prokazující nesprávnost rozhodnutí žalovaného; ve vlasti mu skutečně hrozí nebezpečí.

II.

Posouzení návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud předně zaměřil svoji pozornost na návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[11] Podle § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. „*navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.*“

[12] Z citovaného ustanovení vyplývá, že navrhovatel lze ustanovit zástupce pouze tehdy, pokud jsou současně splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) je to nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou naplněny zákonné podmínky pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť ustanovení zástupce není nezbytně třeba k ochraně jeho práv. Přihlédl k ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., podle něhož může mít stěžovatel v řízení jen jednoho zástupce, a konstatoval, že stěžovatel je v řízení zastoupen zástupcem na základě plné moci, přičemž tato plná moc nebyla odvolána zmocnitelem ani vypovězena zmocněncem. Za odvolání plné moci přitom nelze považovat obecné tvrzení

stěžovatele, že jej zástupce odmítá nadále zastupovat, pokud mu stěžovatel neuhradí odměnu za zastupování. Nejvyšší správní soud dále zohlednil, že zástupce stěžovatele řádně zastupoval v řízení před krajským soudem a jménem stěžovatele podal kasační stížnost, která nejen že obsahuje veškeré zákonné náležitosti, ale i podrobnou argumentaci týkající se věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na ustanovení zástupce výrokem I. zamítl. Žádným způsobem přitom nebyly zkoumány předpoklady pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků, neboť přezkum tohoto aspektu byl nadbytečný za situace, kdy by ani jeho pro stěžovatele pozitivní výsledek nemohl vyústit v ustanovení zástupce.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost vyhodnotil jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., přičemž přesah vlastních zájmů stěžovatele shledal zejména v posouzení námitky, zda mohla mít absence osobní účasti stěžovatele při jednání před krajským soudem vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[17] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel namítal, že krajský soud porušil jeho procesní práva, pokud nevyhověl požadavku na osobní účast stěžovatele při jednání; jeho zástupce není dostatečně obeznámen se situací v zemi původu.

[19] Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[20] Podle § 49 odst. 1 věta první s. ř. s. „*k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas ke přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas ke přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny.*“ Podle

pokračování

odst. 3 téhož ustanovení „*neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.*“

[21] V nyní projednávané věci krajský soud nařídil jednání na den 10. 6. 2013. Podáním ze dne 6. 6. 2013 stěžovatel prostřednictvím svého zástupce požádal o odročení jednání z důvodu zranění hlavy a obličeje a následného chirurgického zákroku a hospitalizace, po níž je v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Požádal o odročení jednání alespoň o čtrnáct dnů a zdůraznil, že má zájem o osobní účast při jednání a výslechu navržených svědků. Krajský soud žádosti vyhověl a dne 7. 6. 2013 jednání odročil na den 22. 7. 2013. Podáním ze dne 10. 7. 2013 zástupce stěžovatele navrhl výslech celkem třech svědků; současně se omluvil za prodlení způsobené nástupem stěžovatele do výkonu trestu odnětí svobody a opakovaně požádal o jeho předvolání k jednání. Podáním ze dne 12. 7. 2013 zástupce stěžovatele navrhl výslech ještě jednoho dalšího svědka; současně se opakovaně omluvil za prodlení způsobené nástupem stěžovatele do výkonu trestu a opakovaně požádal o jeho předvolání k jednání.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud porušil zákon, pokud ve věci rozhodl, aniž by vyhověl opakovaně uplatněné žádosti stěžovatele o umožnění účastnit se jednání, resp. pokud k jednání nevyžádal eskortu stěžovatele, nacházejícího se toho času ve výkonu trestu odnětí svobody. Na tomto závěru nemůže nic změnit, že stěžovatel měl v rámci správního řízení (opakovaně) možnost vyjádřit se k okolnostem věci a při jednání před krajským soudem byl zastoupen advokátem.

[23] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal závažné okolnosti či důvody, které by zakládaly oprávnění krajského soudu upřít stěžovateli právo na osobní účast při jednání. Zohlednil přitom, že stěžovatel sice požádal o odročení jednání původně nařízeného na den 10. 6. 2013, a to z důvodu zranění hlavy a obličeje a následného chirurgického zákroku a hospitalizaci, po níž byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Poté, co krajský soud tomuto požadavku vyhověl a jednání odročil na 22. 7. 2013, ovšem stěžovatel opakovanými podáními deklaroval zájem na osobní účasti při jednání, a to i z důvodu přítomnosti při provádění dokazování, zejména výpověďmi svědků, jejichž výslech navrhl. Nelze tedy dospět k závěru, že by z jednání stěžovatele byla patrná snaha prodlužovat soudní řízení, přičemž jednorázovou (nikoli opakovanou) žádost o odročení jednání z doložitelných a omluvitelných zdravotních důvodů ani návrh na provedení dokazování výslechem celkem čtyř svědků (z nichž krajský soud vyslechl jediného a ohledně dalších návrh na výslech zamítl pro nadbytečnost), jako snahu o umělé protahování řízení hodnotit nelze. K hodnocení postupu krajského soudu přispívá i skutečnost, že za účelem osobní účasti stěžovatele při jednání nebylo bývalo nutno ani ustanovit tlumočníka, neboť při jednání byla i tak přítomna soudem ustanovená tlumočnice do jazyka ruského, jejímž prostřednictvím byly prováděny výslechy svědků, přičemž rovněž stěžovatel ve správním řízení k vlastní žádosti podával výpovědi prostřednictvím tlumočníka do ruštiny.

[24] Uvedený závěr odpovídá rovněž konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který se v rozsudku ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 – 96, publikován pod č. 558/2005 Sb. NSS, podrobněji věnoval povaze práva účastníka na osobní přítomnost u jednání soudu, přičemž vyložil, že „*nutno předeslat, že právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhnout důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces a jako takové je zakotveno na ústavní úrovni jak v právu vnitrostátním, tak v mezinárodních úmluvách o lidských právech (čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950, jež byla v ČR vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., čl. 14 odst. 1 věta druhá Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze dne 10. května 1976, který byl v ČR vyhlášen pod č. 120/1976 Sb.). Odepřít právo osobní účasti na jednání soudu proto*

lze jen výjimečně; jedním z takových důvodů by mohlo být, pokud účastník řízení či jeho zástupce svým chováním svoji neúčast způsobí a zavíní, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno vykládat ustanovení § 50 s. ř. s. – jednání musí být podle tohoto ustanovení odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, přičemž za důležitý důvod bude nutno považovat neúčast účastníka nebo jeho zástupce na jednání z omluvitelných důvodů. Soud zde nemá možnost volby a za splnění předpokladu existence důležitého důvodu odročit jednání vždy musí; právě takto a nikoli výlučně za použití gramatického výkladu nutno vykládat slovo „může“, obsažené v tomto ustanovení.“ V nyní projednávané věci tak byl krajský soud povinen umožnit stěžovateli účast při jednání, tedy požádat o jeho eskortu z věznice, v níž se v dané době nacházel ve výkonu trestu, popř. jednání odročit, pokud by účast stěžovatele v daném termínu nebyla možná.

[25] Pro úplnost lze poukázat rovněž na závěry rozsudku ze dne 12. 10. 2004, č. j. 3 Ads 9/2004 – 50, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „jestliže se řádně předvolaný účastník vykonávající trest odnětí svobody nedostaví k jednání soudu v důsledku opoždění eskorty, není rozhodnutí soudu ve věci v jeho nepřítomnosti zatíženo vadou dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ V dané (připomínané) věci se nicméně jednalo již o druhý (odročný) termín jednání, přičemž stěžovatelův účastnický výslech byl proveden při prvním termínu jednání, a tomuto tak nebyla odepřena možnost se k věci osobně vyjádřit. V nyní projednávané věci se nejen že jednalo o první (a jediný) termín jednání ve věci, a stěžovatel tak nedostal vůbec příležitost být osobně přítomen projednání své žaloby před správním soudem, ale neúčast stěžovatele navíc nebyla způsobena vnějšími okolnostmi, např. opožděním eskorty, nýbrž tím, že stěžovatel nebyl k jednání krajského soudu vůbec předvolán, resp. nebyla vyžádána jeho eskorta z výkonu trestu odnětí svobody.

[26] Na posouzení nemůže nic změnit ani povaha věci, neboť závěry citované judikatury je třeba aplikovat rovněž v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 Azs 166/2006 – 110, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 Azs 11/2007 – 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 85/2007 – 76, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 39/2008 – 79, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2008, č. j. 1 Azs 66/2008-118).

[27] Vzhledem k tomu, že po vypořádání nosné argumentace stěžovatele dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nezbyvá, než napadený rozsudek zrušit pro jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, bylo již nadbytečné zabývat se druhou stěžejní námitkou stěžovatele uplatněnou v kasační stížnosti, totiž že krajský soud se řádně nevypořádal se skutečností, že stěžovatel je členem opoziční politické strany Müsavat a účastnil se protivládních demonstrací, přičemž za svoji činnost byl opakovaně zatčen a podroben výslechům na policii, při nichž byl násilím přinucen přiznat se k napadení veřejného činitele; v Ázerbájdžánu mu pro jeho angažovanost hrozí dlouholeté vězení. Ze stejného důvodu bylo nadbytečné blíže se zabývat rovněž doplňující námitkou, kterou stěžovatel brojil proti tomu, že krajský soud nepřipustil důkaz dalšími zprávami o situaci v zemi původu, které stěžovatel předložil v ázerbájdžánském jazyce.

[28] Stejně je třeba hodnotit i námitku, která byla poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti a jejímž předmětem je přesvědčení stěžovatele, že naplňuje důvody pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 či § 14b zákona o azylu, neboť jeho přítelkyně je občankou České republiky. Toliko pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění lze nicméně konstatovat, že tato skutečnost je z pohledu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného irelevantní, a to zvláště za situace, kdy ustanovení § 13 či § 14b zákona o azylu, jejichž aplikace se stěžovatel v této souvislosti domáhá, se pojmově

pokračování

vztahuje na rodinné příslušníky, jimž byl v České republice udělen azyl, popř. doplňková ochrana, nikoli na rodinné příslušníky české státní příslušnosti, přičemž navíc přítelkyni nelze bez dalšího považovat za rodinného příslušníka.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, napadeného rozhodnutí žalovaného a další spisové dokumentace k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu výrokem II. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[30] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. „*zruš-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrát-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“ Na krajském soudu tak bude, aby znovu projednal žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí žalovaného, a to vycházejí z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v tomto rozsudku. Bude tedy třeba, aby krajský soud znovu nařídil jednání ve věci, a umožnil stěžovateli osobní účast při jednání, tedy nařídil eskortu stěžovatele k jednání z věznice, do níž je zařazen k výkonu trestu odnětí svobody.

[31] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu